

dag ikke kunde sidde det overhørigt; det var kun et Tidsspørgsmaal, det drejede sig om. Og naar det i 1923 under Behandlingen af Loven blev oplyst, at der i det Aar var ført 15 000 Biler over Lille Bælt, og naar det ved den sidste Optælling i 1926 viste sig, at der i dette Aar var overført 75 000 Biler, saa ligger deri jo noget af Grunden til de stærke Krav, og dette har den højtærede Trafikminister ogsaa rigtigt forstaaet. Derfor er det Lovforslag, vi drøfter her i Dag, i sin Tid blevet fremsat af den højtærede Minister. Men hertil kommer et andet Moment, der maatte tale stærkt for Færdselsbroens Bygning, nemlig at man ved at fuldføre begge Broprojekter samtidig kunde spare ca. 3½ Mill. Kr. Det vilde jo være ganske urimeligt at paalægge Befolkningen en forøget Byrde ved at forsømme at faa det samlede Projekt gennemført paa een Gang. Det forekommer mig, at vi ud fra denne Betragtning maatte naa til det Resultat i Udvalget, som ogsaa er naaet, at Færdselsbroen maatte kunne gennemføres i dette høje Ting.

For det konservative Folkeparti har det stadig under Sagens Behandling været et Grundsyn ud fra de Betragtninger, jeg her har nævnt, at Færdselsbroen maatte gennemføres, og at vi derfor maatte gaa den Vej, som forekommer os at være den ene rigtige, gennem Forhandling at komme til et saadant Resultat, at der var en Mulighed for at gennemføre Færdselsbroen, selv om vi derved maatte afstaa fra enkelte principielle Ønsker, som vi kunde have. De to Ting, Forhandlingerne i det væsentlige har drejet sig om, har for det første været, hvordan Vej- og Tilførselsforholdene o. s. v. skulde ordnes, og dernæst, hvorfra de nødvendige Pengemidler skulde skaffes til Veje.

Hvad det første Spørgsmaal angaar: Vejforholdene, er det jo særlig Middelfart By, det drejer sig om. Ministerens Forslag gik, som det vil være ærede Medlemmer bekendt, ud paa, at der skulde lægges en særlig Vej, som den forøgede Biltrafik kunde benytte. Fra konservativ Side var vi i Udvalget klare over, at en saadan skinnefri Vej til Benyttelse af den forøgede Færdsel maa betragtes som det bedste, naar man ser hele Spørgsmaalet kun fra et Færdselssynspunkt. Men som den ærede Ordfører har oplyst, er der fra Byraadet i Middelfart sket Henvendelse til Udvalget gaaende ud paa, at der ogsaa var andre Interesser, der burde varetages i denne Sag, og at disse Interesser medførte, at Færdselen ikke blev ledet udenom, men gennem

Middelfart By. Efter at Udvalget har beset Forholdene derovre, og efter at det — saaledes som ogsaa refereret af den ærede Ordfører (Tange) — har faaet Udtalelser fra Motororganisationerne, er Udvalget gaaet med til, at den Vej, som oprindeligt var foreslaaet anlagt *udenom* Middelfart By, foreløbig ikke anlægges, men at Færdselen sker *gennem* Middelfart By, og at de Foranstaltninger, der i den Anledning vil være at træffe, bliver draget ind i hele Vej- og Brospørgsmaalet.

Det andet Spørgsmaal, det, som har givet mest Anledning til Forhandling, som har været vanskeligst at naa til Enighed om, og som ogsaa i Debatten i Dag er kommet stærkt frem, var som sagt, ad hvilken Vej de nødvendige Pengemidler skulde skaffes. Men inden jeg gaar over til at omtale dette, vil jeg gerne gøre et Par Bemærkninger til en enkelt Ting, som er fremdraget i Betænkningen af det Mindretal, hvoraf jeg er Medlem, og som ogsaa har været berørt baade af Udvalgets Ordfører og det ærede Medlem Hr. Steen, nemlig dette, at der i den Lov angaaende Lille Bælts Broen, der blev vedtaget i 1924, er opført 1½ Mill. Kr. til Udbygning af Bropillerne, og at dette Beløb efter Loven skulde afholdes af Statskassen paa lignende Maade som hele det øvrige Beløb, for hvilket Jernbanebroen skal bygges. Det vilde altsaa efter den Beregning, der har fundet Sted, blive nødvendigt yderligere at skaffe 5 Mill. Kr. til Veje. Det viste sig imidlertid meget vanskelig at komme den Vej frem, saaledes at Statskassen afholdt de 1½ Mill. Kr.s Udgift og de 5 Millioner skaffedes ad anden Vej, idet den højtærede Minister var af den Opfattelse, som faldt sammen med den ærede Ordførers, at hele Beløbet, 6½ Million, burde indkomme ad den Vej, som Rigsdagen bestemte gennem det Lovforslag, vi behandler i Dag. Skønt det konservative Folkeparti altsaa havde den Opfattelse, at de 1½ Mill. Kr. i hvert Fald formelt var bevilget til Afholdelse af Statskassen, maatte vi dog sige, at hvis Fastholdelsen af dette skulde være en Hindring for at faa Broen bygget, var vi villige til at afstaa fra vort principale Ønske og gaa ind i en Forhandling om at se at skaffe Beløbet til Veje paa anden Vis. Og jeg vil gerne gøre den Indrømmelse baade overfor den højtærede Trafikminister og overfor den ærede Ordfører, at hvis hele Forslaget var blevet gennemført i sin Tid eller f. Eks. i disse Dage skulde have været gennemført, vilde man have taget dette Beløb af Motorafgiften og ikke lagt det delvis paa Statskassen og delvis paa Motor-